

hvem der var Skylden i Afbrudelsen i 1885; thi den ærede Krigsminister glemte vist fuldstændig, at naar Regjeringen sluttede Forhandlingen paa Rigsdagen midt uden Fællesudvalgets Arbejder i 1885, saa skete det, fordi Regjeringen mente ikke at kunne holde Rigsdagen inde længere end til den 1ste April uden nogenstomhelst enten provisorisk eller ikke provisorisk Bevilling. Det var jo Argumentet, det var jo hele den Betragtning, hvorpaa Hjemsendelsen hvilede. Hele den Tale, vi have hørt om, at Folkethinget var den, der tvang Regjeringen til Provisoriet, fordi Folkethinget ikke inden den 1ste April havde givet en Bevilling, enten det nu blev en midlertidig eller en endelig, og at Regjeringen derfor var nødt til at jende det hjem, det er Utsammen Noget, der staar og falder med hele den Betragtning, at Regjeringen inden 1ste April for at kunne holde Rigsdagen inde, om det saa blot blev for nogle faa Dage, maatte have en Lovlig Bevilling enten provisorisk eller en anden regelmæssig Bevilling. Men hele denne Betragtning er nu forbi, og det er jo selve den nuværende Regjering, der Aaret efter har viist, at den heller ikke mere tror derpaa, thi den regjerede Aaret efter i flere Dage, ja henimod 1 Maaned, paa en kongelig Resolution uden at have nogenstomhelst Bevilling, hverken provisorisk eller ikke provisorisk. Dermed har Regjeringen selv erkjendt, at Alt, hvad der anføres som Grunde for Afbrudelsen af Forhandlingerne i 1885, er urigtigt, den tror ikke selv det allermindste derpaa, den kunde jo Aaret efter ganske rolig holde hele Rigsdagen inde lige til den Dag, da den havde faaet sine retsuglydige Forhandlinger med Landstinget færdige. Den holdt Rigsdagen inde lige til den Dag, da den havde faaet Landstingets Rigsretsmedlemmer bundne til det næste Provisorium. Da det var sket, saa kom pludselig Regjeringens alvorlige Strupler igjen om, hvorledes den skulde kunne holde Rigsdagen sammen, og saa sendte den den hjem i en frygtelig Fart. Forhandlingerne i Finantsudvalget vare begyndte, Forslaget var gaaet i Udvalg, og Regjeringen havde sendt dette Materiale til Finantsloven for indeværende Aar, men alt det afholdt ikke Regjeringen fra at jende Rigsdagen hjem saa hurtigt som muligt. I de 15 Dage, der vare gaaede efter den provisoriske Lovs gylbige, af Regjeringen anerkjendte Forkastelse, holdt den Rigsdagen inde og regjerede uden nogenstomhelst Bevilling. Hvorfor kunde den ikke vente en Time Aaret i Forveien? Det var ganske naturligt, fordi man skulde tro, at Regjeringen var en særlig strupuløs Regjering, der havde

opfattet Grundloven som Noget, der forbød Sligt, men nu vide vi, at Regjeringen ikke har en saadan Opfattelse, den havde Tid nok, og den viste i Fjor, at den ikke brød sig Spor om Grundlovens Bestemmelse. Naar den ønsker at holde Rigsdagen inde, saa holder den den inde uden nogenstomhelst Bevilling. Den har viist tydelig og klart i Aar, at den selv har erkjendt, at Alt det, den i 1885 brugte som Argument, og som dens Bemærk nu uden Spor af Kritik tankeløst løbe og gjentage, om, at det er Folkethinget, der har tvunget Regjeringen til at udstede den provisoriske Finantslov, har den faaet i Stumper og Stykker. Det kommer man ikke fra nu mere, og dermed er det ogsaa aldeles klart konstateret, at det kun er en Eneste, hvem det skyldes, at Forhandlingerne gik i Stykker i 1885, og det er den nuværende Regjering og ikke nogen Anden; der er ikke to Meninger om den Ting, det tror jeg, at Regjeringen maa indrømme; jeg kan ikke tænke mig Andet. Hvorledes vil Regjeringen ellers forklare det; det kunde jeg virkelig ønske at høre. Desuden er det Noget, som følger af sig selv, som ligger i Sagens Natur, vi behøve slet ikke Argumenter. Hvem er det, som har kastet os ind i den politiske Strid her i Landet. Det er dem, som har stillet den Fordring op, at Regjeringen skulde have Lov til at tage Bevillinger og begynde Foranstaltninger mod Folkethingets Nei. Hvornaar blev denne banvittige, konstitutionelt umulige Fordring stillet op; den Dag, da Regjeringen forelagde her i Folkethinget sit nye Forslag til en midlertidig Finantslov for Finantsaaret 1885-86, derfra skriver den sig, da blev der kastet en Brandfækkel herind, og det gjorde Regjeringen med velberaad Hu. Da blev der stillet et Forslag, om hvilket Krieger — som nu ikke regnes for kyndig i Politik eller Forstaelse af Grundloven, saa han ikke længere er Medlem af Rigsretten, men som den Gang endnu regnedes for en Autoritet — trods Mogen har ladet Regjeringen høre i Landstinget, at det var et konstitutionelt umuligt Forslag. Det er fra Regjeringen, det umulige Forslag er kommet, fra hvem Striden udgaar; det er fra den nuværende Regjering, at det umulige Forslag kom som en Fordring til Folkethinget om at vedtage en midlertidig Bevilling i Strid med, hvad der hidtil har været den almindelige Ordning i nogle og tredive Aar, og hvorved man skulde sanctionere Regjeringens Nei til at begynde Foranstaltninger tværtimod Folkethingets Nei. Den, der stiller saadanne Forslag, begynder Striden; det er saa viist som Noget under Solen, saa det er den virkelige og dybere